

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ
Fidesz – Magyar Polgári Szövetség
Képviselőcsoportja

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: H/6686

Érkezett: 2012 APR 05.

Képviselői önálló indítvány

**Az Országgyűlés
.../2012. (...) OGY határozata**

a Szovjetunióba hurcolt magyar politikai rabok és kényszermunkások emléknapijéről

1. A Magyar Országgyűlés november 25-ét a Szovjetunióba hurcolt magyar politikai rabok és kényszermunkások emléknapijává nyilvánítja.

2. A Magyar Országgyűlés

- méltóképpen kíván megemlékezni arról a mintegy 800 ezer magyar honfitársunkról, akiket 1944 őszétől kezdve a kommunista diktatúrában a magyar hatóságok hathatós közreműködésével hadifogolyként vagy civilként a Szovjetunióba hurcoltak több éves kényszermunkára, vagy koholt vádak alapján 8–12 évre száműzték a Gulag rabtelepeire;
- tisztelettel adózik mindazok előtt, akik életüket adták a hazáért, illetve akik állampolgárságuktól megfosztva idegen földön, hazájuktól több ezer kilométerre, embertelen, megalázó körülmények között fogságot szenvedve végeztek kényszermunkát;
- támogatja és szorgalmazza olyan emlékművek állítását, megemlékezések szervezését, oktatási anyagok és tudományos feldolgozások készítését, amelyek a kommunista diktatúra idején a Szovjetunióba hurcolt magyar politikai rabokra és kényszermunkásokra emlékeznek;
- felkéri a központi államigazgatási szerveket, az oktatási intézményeket, az egyházakat és a civil szervezeteket, a közszolgálati médiumokat, valamint az önkormányzatokat, hogy gondoskodjanak a Szovjetunióba hurcolt magyar politikai rabokról és kényszermunkásokról való méltó megemlékezésről.

3. Ez a határozat a közzétételét követő napon lép hatályba.

I n d o k o l á s

A Vörös Hadsereg 1944 őszén átlépte az akkori magyar határt, és az első pillanattól megkezdte a 16 és 55 év közötti polgári lakosságból a férfiak és nők többszázazres tömegének összegyűjtését és munkatáborokba hurcolását. Volt, akit a világháborúban elvesztett munkaerő pótlására vittek kényszermunkára, és volt, akit az előkészített rendszer lehetséges ellenségeit kiemelő „biztonsági óvintézkedés” részeként fosztottak meg legalapvetőbb emberi és polgári jogaitól.

A koncentrációs-internáló láger a XX. század pestise, a totalitarizmus embertelenségének leghívebb megtestesítője. A 73 éven keresztül működtetett szovjet lágerrendszerben sok százezer honfitársunk pusztult el – pontos számukat az adatfelvétel hiányosságai miatt sohasem ismerhetjük meg.

Ezekből az embertelen kényszermunkatáborokból – 9–11 évi szenvedés után – 1953 és 1955 novemberében érkezett Magyarországra a kisszámú túlélők többsége, valamivel több mint 3000 meggyötört, megkínzott honfitársunk. 1953. november 25-én, Nyíregyháza-Sóstón léptek először magyar földre azon kevesek, akik túléltek a Gulag borzalmait. Mind az elbocsátó szovjet állambiztonság, mind a fogadó magyar ÁVH nyilatkozatot íratott alá velük, hogy a letartóztatás és a szabadlábra helyezés közötti időszakban történtek szigorú államtitkot képeznek. Így vette kezdetét e tragédia társadalmi méreteket öltő elhallgatása.

A magyar családok közel 40 százalékát érintő eseményekről évtizedeken át hallgatni kellett. A főleg civilként, a fegyverszüneti megállapodás után hadifogságba vetett honfitársainkról, a kint elpusztultakról, a malenkij robotra hurcoltakról és a nemzetközi jogot megsértve koncepciós perben, szovjet hadbíróságok által 10–25 évre elítélt magyar állampolgárokról, akiknek többsége a sztálini börtönlágerekben pusztult el, beszélni sem lehetett.

Adózzunk tisztelettel a Gulag rabtelepein elpusztult honfitársaink emléke előtt, és adózzunk tisztelettel mindazoknak, akik túléltek a megpróbáltatásokat! Emlékezzünk a megszálló hatalom által megölt, megkínzott, elhurcolt, rabságban tartott közel 800 ezer magyar állampolgárra, közöttük

- Kovács Béla kisgazda politikusra, aki tíz évig raboskodott a Gulag lágereiben;
- Gróf Esterházy Jánosra, a szlovákiai magyarság hős vezetőjére, aki hosszú évekig raboskodott a Gulag rabtelepein, majd Csehszlovákiában;
- Kiss Szaléz ferences atyára, akit a szovjetek kivégeztek;
- Harangozó Ferencre, aki 9 évi szovjet rabság után kijutott Németországba és a Burg Kastl-i magyar gimnázium igazgatója volt több éven át;
- Mészáros Tiborra, aki Mindszenty hercegprímás úr utolsó titkára volt;
- Kölley Györgyre, a nyugati magyar cserkészek vezetőjére;
- Menczer Gusztávra, a Szorakész elnökére, aki 16 éven keresztül vezette a Kárpótlási Hivatal mellett működő Társadalmi Kollégiumot;
- Oloffson Placid bencés atyára, aki a mai napig is fáradhatatlanul nyújt lelki vigaszt sorstársainak.

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

Lezsák Sándor úr,
az Országgyűlés elnökének feladatait ellátó alelnök
részére

Helyben

Tisztelt Alelnök Úr!

Az Országgyűlés Házszabályáról szóló 46/1994. (IX. 30.) OGY. határozat 87. §-a alapján „a Szovjetunióba hurcolt magyar politikai rabok és kényszermunkások emléknapijéről” a következő országgyűlési határozati javaslatot kívánom benyújtani.

Budapest, 2012. április 5.

Mészáros Erzsébet
Fidesz – Magyar Polgári Szövetség